పెళ్లి సంబరం

మధురాంతకం రాజారాం

రావు: రాధా, రాధా!

రాధ: ఎప్పుడొచ్చారండీ, చడీచప్పుడూ లేకుండా.

రావు: ఇది మరీ బాగుంది. 'రాజా వెడలె రవి తేజ మలరగా' అంటూ నాకు నేనే బరాబరులు పలుక్కుంటూ రావాలన్న మాట! నీకంత ముచ్చటగా వుంటే, రేపటి నుంచీ అలాగే వస్తాను గానీ, కొసిని మంచినీళ్లు తీసుకరా. ఇదిగో, అలాగే ఉత్తరాలేమైనా వచ్చాయేమో చూడు.

రాధ: ఉత్తరాలేవీ లేవుగానీ, యిన్విటేషను ఏదో వచ్చింది...

రావు: వచ్చింది గదా! అనుకుంటూనే వున్నాను, ఈ పెళ్లిళ్ల సీజనులో యిలాంటిదేదో జరుగుతుందనీ, రాణిగారి వుత్సాహం కట్టలు త్రెంచుకుంటుందనీ! అన్నట్టు ఆ ఆహ్వానం ఏ దిక్కునుంచి వచ్చిందో చెప్పావు గావు...

రాధ: చెప్పనిస్తే గదుటండీ! పెళ్ళి అనగానే మీకు గుండెల్లో గుబులు బయల్దేరుతుందిగా...

రావు: ఇప్పుడు బయల్దేరి మాత్రం లాభమేముందిలే రాధా, జీవితంలో ఆ పొరబాటు కాస్తా జరిగి పోయిన తర్వాత! చేతులు కాలిన తర్వాత ఆకులు పట్టుకోవడాలు, గత జల సేతు బంధనాలూ ఎందుకు చెప్పు. అందుకే 'గతం నపోచామి' అనేశారు పెద్దలు!

రాధ: ఇప్పుడు మీ తలపైకొచ్చి పడిన కష్టమేమిటండీ! ఐతే మీ చేతినుంచి పది పదిహేను రూపాయలు వదిలిపోతాయనీ బంధువు లెవరూ శుభకార్యాలు తలపెట్ట గూడదంటారు! అంతే గదూ!

రావు: ఎంతమాటెంత మాట! మనకింకా పిల్లల్లేరు గానీ, భగవంతుడి ధర్మాన నీ కడుపు పండి ఓ ఆడపిల్ల పుట్టి, ఆ పుట్టిన ఆడపిల్లకు పెళ్ళీడొస్తే అప్పుడు మనకు అనుభవైకవేద్యమౌతుంది ఆడపిల్లలున్న తల్లిదండ్రుల బాధ! ఆమాటకొస్తే అతి విస్తృతమైన మన బంధు లోకంలో ఈడొచ్చిన ప్రతి అమ్మాయికి చక్కటి వరుడు దొరికి, గోరువంకల వెంట చిలకల్లా శుభమా అని అందరూ అత్తారిళ్ళకు వెళ్ళిపోతే అంతకంటే మన కానంద ప్రదమైన విషయం మరొకటి వుండదు. కానీ, ఒక చిన్న షరా—అత్తారింటికి వెళ్ళిన ప్రతి అమ్మాయీ ఆ మొగుడన్న వాడి సంపాదనెంత, తాహతెంత, అతడినుంచి పొందగల సౌకర్యాల పరిమితి ఎంత అన్న విషయాలను గురించి కాస్త సునిశితంగా ఆలోచించి సబబైన నిర్ణయాలకు రాగలిగితే చాలు! బస్, అంతటితో అటు పుట్టినిల్లూ, యిటు మెట్టినిల్లూ గూడా తరించిపోతాయి!

రాధ: చాల్లెండి! మీ ఎత్తిపొడుపులు అర్థం కానంతటి మూర్ఖురాల్ని గాను. నన్నేడిపించడానికి గాకపోతే, యిప్పుడు నేను మన తాహతుకు మించిన కోరికలేం కోరుతున్నానో చెప్పండి! ఏ ప్రసక్తినైనా మెలికలు త్రిప్పి, చివరకు నా చాప క్రిందికే నీళ్ళు తేవడం మీ అలవాటు!

రావు: మనం ఒకరి చాప క్రిందికి ఒకరం నీళ్ళు తెచ్చుకోక, [illegible] రాధా! [illegible] పెళ్ళి [illegible] ఇన్విటేషను వచ్చిందన్నావు. వధు వెవరు? వరు డెక్కడి వాడు? వివాహ మెచ్చట?

రాధ: మనం రోజూ అనుకుంటూవున్న పెళ్ళేగదండీ!

రావు: 'మనం' అన్న బహువచనం నిషిద్ధం! పెళ్ళిళ్ళ విషయంలో నాకింకా ఊహాగానాలు చేతగావు. నువ్వు ప్రతి రోజూ ఒకానొక పెళ్ళిని గురించి ఆలోచిస్తూ, ఏతద్వివాహం తాలూకు ఆహ్వానం కోసం ఎదురు చూస్తుండేదాని వన్నమాట! 'నచ్చిన కోడలు వచ్చింద'న్న సినిమా పేరులా ఆ ఆహ్వానం గూడా రానే వచ్చిందన్నమాట! ఏమిటో అనుకున్నాను గానీ నువ్వు సిద్ధ సంకల్పురాలివి రాధా!

రాధ: అయ్యో, యిదేం బాధండీ మీతో! తీరా పెళ్లె వరికో చెబుదామన్నా వినిపించుకోరు మీరు!

రావు: అబ్బెబ్బే, సావధానుణ్ణి. సెలవివ్వు మరి!

రాధ: పెళ్ళి మరెవరికోగాదు. మా నిర్మలకు!

రావు: నిర్మల! అలాటి పేరుగల అమ్మాయి లోక

రిద్దరు మన బంధు బలగంలో వున్నట్లే జ్ఞాపకం...

రాధ: నా తెలివితక్కువ గాకపోతే మీతో ప్రసంగానికి పూనుకుంటానటండీ! మా జగదీశం మావయ్యగారి మూడో అమ్మాయి నిర్మలే తెలియదూ మీకు?

రావు: తెలుసు తెలుసు. అంతలోనే కోపమైతే ఎలా తట్టుకోగలను రాధా! అయితే ఆ నీలి కళ్ళ నిర్మలాదేవికి పెళ్ళన్నమాట! మంచిది. తొందరగా వరుడి పేరేమిటో చెప్పు...

రాధ: మామూలు పేరే లెండి, నాగరాజారావు.

రావు: గుడ్ గుడ్, వుండు మరి! నాకు ఆశుకవిత్వం అంత బాగా రాదుగదా! ఐనా ఫరవాలేదు, 'పేర్లు గణాలకు సరిపోతున్నాయి గనుక సగం బెడద తప్పినట్లే...

రాగభరిత మనస్కుడు నాగరాజు
నిరుపమానంద పుంజమ్ము నిర్మలాంబ...

రాధ: ఎగతాళికి గాకపోతే ఆనందపుంజ మేమిటండీ! ఇంతకూ అది మీకు వరుసకు మరదలు పిల్లగునా గాక పోయె...

రావు: పోనీలే, పద్యోపాయనం సంగతి తీరిగ్గా ఆలోచిద్దాం. మిగతా వివరాలు చెప్పు...

రాధ: పెళ్లి మా జగదీశం మామయ్య గారి స్వగృహంలోనే జరుగుతుంది...

రావు: సహజమే! సాలంకృత కన్యాదానానికి స్వగృహం కంటే మించిన స్థలం మరొకటి వుండబోదు. తరువాత, తరువాత...

రాధ: ఇది మా జగదీశం మావయ్యగారింట్లో చివరి పెళ్ళి గనుక మా బంధువుల్లో ఒక్కరూ తప్పకుండా అందరూ పిల్లా జల్లాతో సహా కదలి రాబోతున్నారన్న మాట...

రావు: పిల్లా జల్లా మాత్రమే గదా! బంధుమిత్ర పరివార సమేతంగానైతేనే యిబ్బంది! ఐతేనేం, మీ బంధులోకమంతా ఒక పందిరి క్రింద చేరితే చాలదేమిటి! అది చెప్పుకో దగ్గ విశేషమే ఔతుంది. ఉండుండు: అన్నట్టు యిక్కడే నాకు అనుమానం లాంటి సందేహం ఒకటి కలుగుతోంది రాధా! కొంపదీసి ఈ పెళ్ళికి మీ పార్వ

నవభారత నిర్మాణంలో

దుర్గాబ్రాండు
(పోర్టులేండ్ సిమెంటు)

తన బాధ్యత నిర్వహిస్తోంది

*

ఆంధ్రప్రదేశ్ అంతటా ఏజంట్లు కలరు.

తయారు చేయువారు :

ది ఆంధ్రా సిమెంటు కంపెనీ లిమిటెడ్.,
గాంధినగరం పోస్టు :: విజయవాడ-3.

*

రిజిష్టర్డు ఆఫీసు :
38, మౌంట్ రోడ్డు, మద్రాసు-6.

తమ్మ పిన్నిగారి కూతురు శ్రీమతి వసంత కుమారి రాదు గదా!

రాధ: వస్తే వస్తుంది. మనకు దాని వూసెందుకూ?

రావు: అదేం మాట! మనం వదల దలచుకుంటే మాత్రం ఆ వూసు మనల్ని వదులుతుందా రాధా! అదృష్టం కొద్దీ ఓ సుమారుపాటి ఆఫీసరు మొగుడుగా దొరికాడు గదా అని ఆమె పెట్టెనిండుకూ చీరలతో దిగి గంట గంటకూ ఓ చీరతో ముస్తాబై పందిరిలోకి వచ్చేస్తుంది. ఆ పగటి వేషాన్ని చూడనూ చూడనూ నీలాటివాళ్ళకు మతిపోతుంది. ఆ క్షణాన భార్యలకు రకాని కొక చీర కొనిపెట్టలేని భర్తల్లో చెలరేగే చిత్త సంక్షోభం వూహించుకోవలసిందే మరి! అందుకే పెళ్ళంటే ఏమిటని ఎవరైనా – అడిగితే, అంతస్తులూ, హోదాలు అలంకారాలతో అందాలకు మెరుగుబెట్టుకుని ప్రదర్శనానికి తరలివచ్చే 'ఎగ్జిబిషన్' అంటాను.

రాధ: నిజమేననుకోండి! కానీ మనం గూడా సలు గురితోబాటు నారాయణా అనాలి గదా! మనం లేమితో సతమతమౌతున్నామని, పదిమందిలో ఆ లేమిని ప్రదర్శించుకోడానికి మనసొప్పదుగదా!

రావు: ఐతే ఆ లేమికోక మేలిముసుగు తగిలించమంటావ్!

రాధ: తప్పుతుందా మరి! ఇన్విటేషను రాగానే పొరుగింటి పంకజమ్మకు ఓమాట చెప్పివచ్చాను. ఆవిడ భర్త మొన్ననే హైదరాబాదు వెళ్ళొస్తూ రెండు ఔరంగాబాదు సిల్కు-చీరలు తెచ్చాడులెండి! నాకే మా క్లబ్బు సెక్రటరీ త్రిపురసుందరి వుండనేవుంది! కాకి చేత కబురంపితే చాలు, బోలెడు చీరలు పంపిస్తుంది.

రావు: ఐతే నీ అంతకు నువ్వే ఓ సమస్యను పరిష్కరించుకున్నా వన్నమాట!

రాధ: భయపడకండి! మీకోసం మరొకటి అట్టిపెట్టి వుంచాను. ఉడుపులు సమకూరితే చాలదు. నగలు?

రావు: చంపేశావు. ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో నేను గిల్టు నగలు గూడా కొనే స్థితిలో లేను!

రాధ: కావలసిన వస్తువులన్నీ కొనక తప్పదనుకున్నట్టయితే యిక మన పనైనట్టే! బరువుచేసైనా పరువుకోసం ఎరువు సొమ్ము మోయక తప్పదు.

రావు: ఎందు కొచ్చిన గొడవలే రాధా! తీసుకెళ్ళిన బట్టలతో, నగలతో భద్రంగా యింటికి తిరిగొచ్చేదాకా గుండె దిక్కు దిక్కుమంటూనే వుంటుంది.

రాధ: ఎందుకు లెండి! శుభ్రంగా పెళ్ళికి వెళ్ళడమే మానేస్తే సరిపోతుంది.

రావు. ఎంతమాట అంతమాట! ఏదో మాటవరుస కన్నానులే రాధా! ఈమాత్రానికే కళ్ళల్లో కొలన్లు సృష్టించుకుంటే ఎలా చెప్పు! జీవితం నవరసభరితంగా వుండాలిగదా అని అప్పుడప్పుడూ కాస్త విషాదాన్ని సైతం ప్రవేశపెడుతూ వుంటాను. కానీ, మనం విషాద విచారాలను ఒక నిమిషానికి మించి తట్టుకోలేము. ఏదీ- ఒక్కసారి... ఒక చిరునవ్వు...

రాధ: చిరునవ్వే చిన్నదైతే మళ్ళీ దానికి 'చిన్న' అంటూ ఒక విశేషణ మెందుకండీ! అంత మరీ చినదై పోతే పోల్చుకోడమే కష్టమేమో!

రావు: ఆఁ అదీ! అలా నవ్వాలి. అందుకే-

చెప్పవైతును ప్రేయసీ చిన్నిమాట
నీగు చిరునవ్వులో నవనిధులు గలవు

అన్నాడో కవికుమారుడు!

రాధ: ఆ మాట నిజమైనా బాగుండేది! అప్పుడిలా ఎరువు సొమ్ముకోసం సతమతమయ్యే ఖర్మం తప్పేది.

రావు: కానీ, ప్రతి వస్తువూ అందుబాటులోనే వుంటే క్వీన్ గుల్నార్ అన్నట్టు బ్రతుకు ఉప్పూ కారం లేకుండా చప్పబడిపోదా రాధా! జీవిత పరమార్థమంతా లేనిదాని కోసం ఆశించడంలో, దాని ఆగమనంకోసం నిరీక్షించడంలోనే వుంది.

రాధ: ఐతే మీ నవరసాలన్నీ చివరకు వేదాంతంలో సంగమిస్తున్నాయన్నమాట! ఇక మీరు లేవండి బాబూ, నాకు ఆకలౌతోంది.

రావు: మాటలమాత్రం! ఏదో నీ ముఖం చూస్తూ నీతో మాట్లాడుతూ తాత్కాలికంగా మరచిపోతానుగానీ, నేను మాత్రం అటువంటి బాధను అనుభవించనా రాధా! వస్తున్నాను పద!

రాధ: రండి మరి!

* * *

రాధ: ఏమండోయ్! ఒంటరిగా ఈ గదిలో ఏం చేస్తున్నారు?

రావు: సుస్వాగతం రాధా! లోపలికిరా. నిన్న సాయంత్రం బస్సుదిగి పెళ్ళి విడిది కొచ్చినప్పుడు ఏం కనిపించావో అదే కనిపించడం! వివాహ సంరంభంలో ఈ మానవు డొకడున్నాడన్న విషయమే మరపుకొచ్చినట్టుంది నీకు!

రాధ: అదేమిటండీ,అంతమాట నేశారు. ఉదయంనుంచీ మీకోసం వెదుకని చోటులేదు. ఎవరి నడిగినా అదిగో అక్కడ ఆ గదిలో, ఇదిగో యిక్కడ ఈ వరాండాలో వుంటారు.తీరా అక్కడికి వెళ్ళి చూస్తే మీరుకనిపించరు.

రావు: ఈ మధ్య అదృశ్యకరణి అన్న విద్యను అభ్యసిస్తున్నావేమో మరి!

రాధ: మీ పరిహాసాలకేం గానీ 'మీ వారెక్కడ, మీ వారెక్కడ' అని అడిగే వాళ్ళకు బదులుచెప్పలేక పోయాను. మరీ మా వసంతక్కయ్యైతే 'మరిదిని తీసుకొచ్చి ఒకరి కంట పడకుండా పెట్టెలో పెట్టి తాళం బిగించేశావేమిటే రాధా!' అంటూ నన్ను వేపుక తినేసింది.

రావు: అమ్మో, మీ వసంతక్కయ్యకు అంత కలుపుగోలుతనం కూడానా రాధా! వినడానికే ఆశ్చర్యంగా వుంది.

రాధ: ఆగండాగండి. ఆశ్చర్యపడవలసిన ఘట్టమంతా యింక ముందేవుంది...

రావు: అలాగా?

రాధ: ఈ పాటికి మీరూ పసిగట్టి వుంటారనుకున్నాను. మా వసంతక్కయ్యలో పూర్తిగా మార్పొచ్చేసింది!

రావు: వసంతం కాస్తా వెనక్కు జరిగి శిశిరంలో కలిసిపోయిందా ఏమిటి రాధా?

రాధ: అట్లాగే వుంది. పెట్టె నిండుకూ చీరలతో దిగుతుండన్నారుగదా! ఇప్పుడదేం లేదు! ఓ చిన్న చేతి సంచితో దిగిందట!

రావు: ఊఁటూ- దిగి?

రాధ: దిగిందా! ఇంతకు ముందైతే పెళ్ళిళ్ళలోనూ పందిరిలోనూ చీరవిహారం చేసేదిగదూ! ఇప్పుడది లేదు. కదలకుండా, మెదలకుండా ఒకచోట నిశ్చలంగా కూర్చుంది.

రావు: ఓ సందేహం రాధా! ప్రస్తుతం మీ వసంతక్కయ్య ఒంట్లో కులాసాగానే వుందిగదా!

రాధ: మీ దొంక పాడు! మనిషి నిక్షేపంలా వుంది. వచ్చిన మార్పంతా వ్యామోహ విషయంలోనూ, ప్రవర్తనలోనే! తీసుకొచ్చినవి రెండు మూడు సాదా వాయిల్ చీరలేనన్న సంగతి అలా వుండగా బ్రహ్మాండం బద్దలైపోయేలాంటి ఆశ్చర్యకరమైన విషయమేమిటంటే ఆవిడగారి మెడ కూడా బోసిగానే వుంది!

రావు: అమంగళం శాంతించుగాక! అదిగాదు రాధా, మీ బావగారి ఉద్యోగానికి భద్రమేగదా! ఈ మధ్య రిసెషను, గిసెషను వచ్చి మనిషి చిక్కుల్లో పడిపోలేదనుకుంటాను...

రాధ: ఏమిటో మరి! నాకు అయోమయంగానేవుంది. ఈ ఎరువు తెచ్చుకున్న సిల్కుచీరల్లో ముస్తాబై, మనవి కాని, నగల్లో తృళ్ళిపడుతూ ఆవిడ ఎదుటకువెళ్ళి నిల్చోడానికే బాధగావుంది. అట్లాచూస్తే, మనం ఆవిడపైకి ఘోషయాత్రలావచ్చి పడినట్టున్నామండీ! పాపం, మనిషిని చూస్తుంటే గుండె తరుక్కుపోతోంది.

రావు: ప్చ్ ప్చ్...అందుకే కలిమి లేములు కావడి కుండలంటారు. ఐనా ఆవిడను గురించి యింతగా జాలి పడడం నీ ఆరోగ్యానికి మంచిదిగాదు. ఇంతకూ అసలు విషయమేమిటో ఆరాతీయడానికి ఎవరూ పూనుకోలేదా రాధా?

రాధ: ఉండండి. ఎవరిదాకానో ఎందుకూ! నేనే కదిలించి చూస్తాను...

రావు: చూద్దువుగానీ, ఏదీ, ఒకసారి యిలా తిరుగు రాధా! నెక్లెసు భద్రంగా వుందిగదూ!

రాధ: మెడ అలా వుండగానే మెడలోని నెక్లెసు ఏమౌతుందండీ?

రావు: కన్నులా వుండగానే కంటిలోని పాపగూడా మాయమైపోతుంది. ఎందుకైనా వుంచిది, ఆ నగపైన కాస్త నిగాపెట్టి వుంచు. అలాగే చీరలుగూడా! ఎక్కడివక్కడ పారేసుకోకు.

రాధ: ఐనా నాపైన ఎంత అపనమ్మకమండీ మీకు!

రావు: అపనమ్మకం కాదు రాధా! ముందు జాగ్రత్త!

* * *

రావు: మేళగాళ్ళు మంగళం కూడా పాడేసినట్టున్నారు రాధా! ఇక మనం బయల్దేరవచ్చు ననుకుంటాను!

రాధ: తాంబూలాలిస్తున్నారు. తీసుకోగానే పెట్టె బేడా సర్దుకోవచ్చు.

రావు: ఆ సర్దుకోవడమేదో తాంబూలాలివ్వకముందే సర్దుకోవచ్చుగా...

రాధ: ఎందుకోనండీ, చాలా నీరసంగా వుంది. కాసేపెక్కడైనా పడుకుంటే బాగుండు ననిపిస్తోంది.

రాధ: అవునులే. పెళ్ళికి బయల్దేరినప్పటి ఉత్సాహం తిరిగి వెళ్తున్నప్పుడెలా వుంటుంది? ప్రయాణంవల్ల కొంత, ఆదరణలో చూపబడే తారతమ్యాలవల్ల కొంత, నిద్ర సరిగా లేకపోవడంవల్ల కొంత...ఇన్ని విధాలుగానూ ఉత్సాహం దెబ్బతింటుంది. చివరకు నిరుత్సాహము, నీరసము మిగిలిపోతుంది. అవునా రాధా?

రాధ: మనకు కనుక్కున్నమాట వింటేమాత్రం నిరుత్సాహం కలుగదటండీ!

రావు: ఐతే ఏదో విషయం వుందన్న మాట! ఎవరేమన్నారు రాధా?

రాధ: ఇంకెవరూ? ఆ వసంతమ్మగారే! సూటిగా కాదనుకోండి...

రావు: ఎందుకూ? సూటిగా చెప్పడం కంటే చాటుగా చెప్పడమే ఒక్కొక్కప్పుడు ఘాటుగా వుంటుంది. ఇంతకూ ఆవిడగారేమంది రాధా?

రాధ: మధ్యాహ్నం భోజనాలైన తర్వాత తాంబూలం వేసుకుంటావా అక్కయ్యా అంటూ దగ్గరికి వెళ్ళి కూర్చున్నాను. ఆమె ఆ మాట, ఈ మాట మాట్లాడుతూ వచ్చి, "ఈ నెక్లెసు కొత్తగా చేయించుకొన్నావా రాధా?" అని ప్రశ్నించింది. చేయించుకోలేదక్కయ్యా, షాపులో కొనుక్కున్నా మన్నాను.

రావు: బాగా అన్నావు!

రాధ: 'ఏమిటో మరి, ఒకప్పుడు నాకూ వుండేది నగలంటే ఉబలాటం! కానీ ఈ మనుషుల వాలకాలు చూచిన కొద్దీ, నగలంటే ముఖం మొత్తింది. ఉన్నాయి గదా అని మనం నగలు పెట్టుకుంటాం. చీరలూ కట్టుకుంటాం. అప్పటికి వీళ్ళ సొమ్ము మనం కాజేసినట్టు - అబ్బ, ఏం మిడిసిపాటు—అనుకుంటారు. ఎందుకొచ్చిన పీడ? మీ బావగారు ప్రమోషను రాగానే రాళ్ళ నెక్లెసు చేయిస్తానన్నారు. ఇదివరకూ గెజిటెడ్ ఆఫీసరు కాదుగా! సరే, ప్రమోషనేమో వచ్చింది. నెక్లెసూ చేయించారు. ఓసి, దానిల్లు బంగారం గానూ, అదేం నెక్లెస్ రాధా! రాత్రుల్లో గోడకు తగిలిస్తే నక్షత్రాలు వెలిగి నట్టుంటాయి. కానీ ఏం లాభం? దాన్ని మన మెడకు తగిలించుకుని రావాలి, వీళ్ళ ముఖాలెందుకు చింతాకంతై పోవాలి - అని నగను పెట్టెలో పెట్టి ఇలా బయల్దేరి వచ్చేశాను...' అంది!

రావు: వస్తే వచ్చిందిగానీ ఆమె మూలంగా మన మొక రహస్యం తెలుసుకోగలిగాము రాధా! ఉన్నవారు తమ సిరి సంపదలను వీలైనంత గుట్టుగా, గోప్యంగా వుంచుకోవాలనుకుంటారు. లేనివాళ్ళు తమ లేమిని వీలైనన్ని కృత్రిమోపాయాలతో కప్పి పుచ్చుకుని, డాబుగా కన్పించాలనుకుంటారు. ఉన్నవారి నిబ్బరం అది! లేనివారి తహతహ యిది! ఇంతకూ మీ వసంత కన్యాశ్రమ ప్రసంగంలో వ్యంగ్య మేమీ వున్నట్టు లేదే!

రాధ: అదే చెప్పబోతున్నాను, తను ఆశ్రమ కన్యలా బయలేరడానికి కారణాలు విశదీకరించి 'నగలు పెట్టుకుంటే నేమి, పెట్టుకోకపోతే నేమి రాధా! నిజమైన జడ ఏదో, తిరుపతి తల సవరం చేత పొడుగు సాగిన జడ ఏదో చూడగానే తెలిసిపోవడం లేదా' అంటూ ఆమె ఓ విసురు విసిరింది!

రావు: హతవిధీ! అవు లించుకుమునుపే ప్రేవులు లెక్క పెట్టేసిందన్నమాట! ఈ అఘాతానికి తట్టుకుని నిల్చి తేరుకోడానికి నాకూ కొంత వ్యవధి కావలసివస్తే వుంది! వెళ్ళు రాధా, లోపలికి వెళ్ళు. వెళ్ళి తాంబూలా లిస్తున్నారేమో చూడు—

డాక్టర్ ఎస్. రాధాకృష్ణన్ ఇలా అన్నారు :

"ప్రజానీకానికి ప్రయోజనకరమయ్యే శక్తిసామర్థ్యాల ప్రాముఖ్యం, న్యాయమైన నిర్వహణ, విశ్వసనీయమైన సేవ—వీటివల్లనే అభివృద్ధి నిశ్చయింపవచ్చును." దానితో మేము ఏకీభవిస్తున్నాం.

ది హిందుస్తాన్ ఐడియల్ ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీ, లిమిటెడ్.

(1935 సం॥న భారత దేశములో అంతర్లీనము చేయబడినది)

రిజిష్టర్డు ఆఫీసు మరియు సెంట్రల్ ఆఫీసు :

పోస్టు బాక్సు 144, ఆంధ్రా బ్యాంకు బిల్డింగ్సు, సుల్తాన్ బజార్, హైదరాబాదు.

వ్యాపార శాఖలు :

అగ్ని – మోటారు – వ్యక్తిగత ప్రమాదం – ఫిడెలిటీ గ్యారంటీ

క్యాష్–ఇన్–ట్రాన్సిట్ మున్నగు ఇన్సూరెన్సులు.

కార్యాలయాలు:

అహ్మదాబాదు, విజయవాడ, బెంగుళూరు, బొంబాయి, చిత్తూరు, కోయంబత్తూరు, కాకినాడ, ఖమ్మమ్మెట్టు, మచిలీపట్నం, మదరాసు, రాజకోట, సూరత్ మరియు విజయనగరం.

జనరల్ మేనేజర్ : శ్రీ ఎస్. రామాచార్